

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **S. M.**, t.č. na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Praha 9, Čihákova 871/15, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013, č.j. OAM-111/ZA-ZA04-ZA14-2013, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013, č.j. OAM-111/ZA-ZA04-ZA14/2013 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M., se určuje částkou 8.228,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutí správního orgánu, shrnutí obsahu žaloby a vyjádření žalovaného

Rozhodnutím žalovaného označeným ve výroku nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž tvrdil pochybení správního orgánu spočívající zejména v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, tedy v rozporu s § 3 a § 50 odst. 4 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád. Zdůraznil svoji politickou angažovanost ve straně Národního hnutí prezidenta Saakašviliho a to od roku 2007. Aktivně se zapojoval do politického dění a stranu podporoval rovněž finančně. V předvolební kampani v říjnu 2012 rovněž aktivně vystupoval a hájil zájmy strany včetně finanční podpory předvolební kampaně. Zde krajský soud pro další orientaci v případě doplňuje, že počátkem října 2012 prohrál Saakašvili v parlamentních volbách s koalicí Gruzínský sen miliardáře Ivanišviliho. Svoji porážku uznal a oznámil, že jeho strana odchází do opozice.

V souvislosti s touto situací se aktivní členové neúspěšné strany stali terčem zastrašování a výhrůžek. Samotný žalobce byl nucen ukončit své podnikatelské aktivity (podnikal v oblasti prodeje nealkoholických nápojů), byl mu obstaten účet – bez jakéhokoli vysvětlení – a byl opakovaně zbit. Takto byl na jeho osobu a další členy strany vyvíjen ze strany vládních orgánů, policie, finančního úřadu a bezpečnostních složek nátlak za účelem vyřizování politických účtů. Žalovanému proto vyčetl, že se nedostatečně seznámil s faktickou situací v Gruzii a vycházel toliko z dílčích zpráv o zemi. Dle žalobce nevycházel z ustálené soudní judikatury, konkrétně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 31. července 2008 č. j. 5 Azs 55/2008-71, který klade při shromažďování informací o zemi původu důraz na relevantnost, důvěryhodnost a vyváženost, aktuálnost a ověřené různé zdroje včetně transparentnosti a dohledatelnosti použitých zpráv. Přesto i tyto – dle žalobce nedostatečné - informace potvrzují nátlak žalobcem popsany. Dále v tomto směru odkázal na řadu zpráv publikovaných v různých sdělovacích prostředcích a navrhl je provést k důkazu na podporu opodstatněnosti své žádosti.

Za nesprávný označil závěr žalovaného v tom směru, že v jeho vlasti má k dispozici účinné nástroje obrany svých práv. Tento závěr ze žádné shromážděné informace nevyplývá. Stejně tak neefektivní se jeví případné vnitřní přesídlení v rámci Gruzie, neboť pronásledování vychází ze strany samotného státu a tato ochrana by nemohla být účinná. Situace žalobcem popsaná lze podřadit pod čl. 9 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany tzv. kvalifikační směrnice.

V souvislosti s tímto připomněl, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, měla by se uplatnit domněnka, že účinná ochrana není žadateli dostupná. V případě návratu mu tak z důvodů popsanych hrozí reálné nebezpečí vážné újmy. Požadoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. listopadu 2013 popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a informace jím přednesené, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí.

Připomněl, že dle přednesu žalobce se tento od poloviny srpna 2012 před parlamentními volbami v říjnu 2012 se žalobce v rámci předvolební kampaně scházel s lidmi a přesvědčoval je, aby volili kandidáty Národního hnutí. Podílel se také na financování předvolební kampaně, byl řadovým členem pobočky Národního hnutí v Kutaisi. Žalobce s uvedenou činností spojuje problémy, které nastaly po vyhlášení výsledků voleb na přelomu října a listopadu 2012 (viz předchozí odstavec). Správní orgán ve vyjádření nezpochybnil aktivity žalobce, které lze označit za uplatňování politických práv a svobod. Nedospěl však k závěru, že by byl kvůli uvedeným aktivitám ve vlasti azylově relevantním způsobem pronásledován. Nadto se ani nepokusil vyhledat pomoc pro případnou nápravu jím popsaného stavu (zablokování bankovního účtu, oznámení na policii kvůli napadení). Dále žalovaný připomněl, že žalobce ponechal u rodičů ve vlasti své nezletilé děti. Současně však obavami o jejich život a zdraví odůvodňoval svůj odjezd (a stejně tak odjezd své manželky) z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Takové jednání označil správní orgán přinejmenším za nelogické. Zdůraznil, že žalobce neměl při vycestování z vlasti žádné problémy a stejně tak potvrdil, že jeho děti ani rodiče žádné potíže dosud nemají.

Dalším důležitým hlediskem pro negativní závěr žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla dle žalovaného skutečnost, že žalobce veškeré své uváděné potíže časově zařadil na přelom října a listopadu, popř. listopadu 2012. Gruzii však opustil až dne 13. 3. 2013 a ve svých přednesech potvrdil, že od listopadu 2012 ve vlasti žádné problémy neměl, žádné trestní stíhání proti němu rovněž zahájeno nebylo. Z těchto důvodů proto žalobci nemohla být žádná z forem mezinárodní ochrany udělena. Trval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

II.

První projednání věci krajským soudem včetně shrnutí použitých důkazů

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal krajský soud při jednání za přítomnosti obou stran, resp. zástupce žalobce, protistrany a tlumočníka. V řízení provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil rozhodné skutečnosti, o kterých měl zato, že jsou pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné.

Dospěl k závěru, že problémy žalobcem popsané s ohledem na informace o zemi původu intenzitě pronásledování tak, aby mohla být poskytnuta mezinárodní ochrana formou azylu, nedosáhly. Žalobce nebyl žádnou významnou postavou politické strany Národní hnutí, nezastával v ní pozici, která by byla nějakým způsobem výjimečná či zvláštní. Krajský soud ve shodě s informací obstaranou žalovaným, konkrétně Informací MZV ČR č. j. 101308/2013-LPTP ze dne 20. května 2013, která byla obsahově zaměřena na postavení členů politické strany „Národní hnutí“ po volbách z října 2012, je toho názoru, že žalobce se měl – a soudě dle

obsahu informace – rovněž mohl a nápravu poměrů alespoň pokusit. Ze zprávy se, pravda, podává nejednoduchá povolební situace, nicméně v žádném případě z jejího obsahu neplyne, že by občané mající pocit bezpráví nemohli tuto skutečnost oznámit úřadům a požadovat její řešení. Návrh žalobce na doplnění dokazování obsahem různých článků o situaci v Gruzii nepovažoval krajský soud za zjištěného stavu věci za nezbytné (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). Důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu tak neshledal a rozhodnutí žalovaného považoval za souladné se zákonem.

Krajský soud rovněž připomněl, že o udělení mezinárodní ochrany žádala rovněž manželka žalobce, která v zásadě odvozovala důvody své žádosti od důvodů svého manžela. Se svojí žádostí úspěšná nebyla, následně se domáhal stejně jako žalobce přezkoumání rozhodnutí žalovaného soudem. Její žaloba byla vedena u nadepsaného soudu pod sp. zn. 28Az 9/2013.

Stejně tak za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona

Následně krajský soud posuzoval důvodnost žaloby ve vztahu k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Ověřil, že na území Gruzie v době rozhodování nehrozil mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z Informace MZV ČR opatřené žalovaným a vyhotovené dne 20. května 2013, tedy z informace z objektivního, věrohodného zdroje a časově aktuální, vyplývá, že neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany žádný postih při návratu do Gruzie nehrozí. Nezáměr gruzínských orgánů o osobu žalobce a stejně tak i jeho manželky je navíc dokladován i již zmiňovaným vstřícným postojem při vyřizování formalit a dokladů. Žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Kasační stížnost včetně zrušujících důvodů, stanovisko krajského soudu

Žalobce se proti rozhodnutí bránil kasační stížností, ve které namítl, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili a zhodnotili informace žalobcem přednesené, které svědčí o jeho politických aktivitách. Oba orgány tyto aktivity žalobce přitom nezpochybnily. Žalobce jasně označil důvody a původ svých obav včetně faktických fyzických útoků na jeho osobu, likvidaci živnosti, výhrůžky apod. Za této situace žalovaný a následně ani krajský soud nepostupovali při zjišťování informací o zemi původu, tedy o Gruzii, v souladu se zákonem. Připomněl, že sám odkazoval na aktuální situaci v zemi a konkrétní zprávy, přesto se krajský soud spokojil s informacemi získanými toliko žalovaným. Namíтал, že v tomto směru nebyl zjištěn stav v Gruzii objektivně a úplně. Pokud by správní orgán a posléze i krajský soud takto postupovaly, musely by dospět k závěru, že u žalobce jsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu naplněny. Stejně tak žalobce

dostatečně osvědčil svým přednesem a odkazem na aktuální informace o zemi původu důvody pro závěr, že v případě návratu do Gruzie mu hrozí vážné nebezpečí, které se by rovněž týkalo jeho dětí dosud žijících v Gruzii u prarodičů, přičemž objektivně nemůže využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Z těchto důvodů považoval za nesprávný rovněž negativní závěr ve smyslu neudělení tzv. humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.

O kasační stížnosti rozhodoval Nejvyšší správní soud v Brně (dále jen NSS) dne 21. května 2014 pod č. j. 6 Azs 30/2014-45. Neztotožnil se s posouzením věci provedeným zdejším soudem, napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil se závazným právním názorem k dalšímu řízení.

V odůvodnění svého zrušujícího rozhodnutí v části III., bod [16], uvedl: „Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, je-li a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování (mimo jiné) pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 36/2008 ze dne 28. května 2009 musí žadatel o azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu *kumulativně* splnit následující kritéria: „(1) *musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [viz § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice pronásledování nyní zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).“ Obdobné podmínky platí v případě § 12 písm. a) zákona o azylu, jen s tím rozdílem, že toto ustanovení (ve vazbě na čl. 43 Listiny základních práv a svobod, resp. z důvodu existence tohoto ustanovení na ústavní úrovni) speciálně cílí na jeden z azylově relevantních důvodů, jenž je jinak zahrnut v podmínce (5), a na zkušenost již uskutečněného (prožitého) pronásledování, o niž se objektivně opírá též odůvodněný strach z dalšího pronásledování v případě návratu ve smyslu podmínky (2).“*

Dále NSS konstatoval, že v případě žalobce je nesporné splnění podmínek (1) a (6). Jak správní orgán, tak rovněž krajský soud opakovaně vyjádřily stanovisko, že stěžovatel uplatňoval politická práva a svobody a že z tohoto uplatňování vzešly problémy, jimž čelil, tedy lze za splněnou považovat rovněž podmínku (5). Na správním orgánu a krajském soudu bylo ještě vyhodnotit, zda-li žalobce naplňuje podmínky (3) a (4). K těmto otázkám vytknul NSS správnímu orgánu a následně i krajskému soudu, **že se spokojily toliko s informacemi obstaranými právě správním orgánem, ačkoli tyto informační materiály ve vztahu k příběhu žalobce žádné relevantní informace v podstatě neobsahují.** Žalobce přitom aktivně navrhoval doplnit dokazování obsahem různých článků o situaci v Gruzii.

V části III., bodu [22] odůvodnění svého rozhodnutí NSS konstatoval, že kasační námitka stran nedostatků při zjišťování skutkového stavu ohledně situace v zemi jeho původu uplatněná žalobce je důvodná. Zpochybnil fakt, že informace pocházely z různých informačních zdrojů, když ve skutečnosti bylo jediným zdrojem

Ministerstvo zahraničních věcí, resp. jeho zastupitelský úřad v Tbilisi. Opomenuty zůstaly **návrhy žalobce**, stejně tak mohl za další zdroj informací sloužit veřejně dostupná zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA (*Georgia 2013 Human Rights Report*), **z níž lze čerpat informace o situaci v Gruzii a napětí mezi hlavními politickými formacemi na lokální úrovni.**

Závěrem NSS konstatoval, že vada v řízení před soudem spočívající v tzv. opomenutých důkazech je podle mnohých nálezů Ústavního soudu porušením základního práva na soudní ochranu obecně, bez ohledu na předmět řízení. Připomněl, že **v kontextu azylového řízení, je-li takovým opomenutým důkazem důkaz, jenž má zjistit realie o zemi původu ve smyslu výše citované judikatury správních soudů, to platí tím spíše, že je to stát, potažmo žalovaný, a nikoli žadatel o mezinárodní ochranu, kdo má z právního řádu vyplývající zodpovědnost za náležité zjištění těchto skutečností.** Rozhodnutí nadepsaného soudu zrušil pro vytýkanou vadu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí.

Za takto nastíněné situace krajský soud respektoval závazný právní názor NSS ve směru vytýkaných pochybení, tedy nedostatků při zjišťování skutkového stavu věci ohledně situace v zemi původu žalobce. Ačkoli zástupce žalobce k dotazu krajského soudu požadoval nařídit ve věci jednání, krajský soud neshledal s ohledem na pochybení shledaná a vytýkaná NSS za praktické (z hlediska rychlosti řízení, ekonomiky a faktických možností krajského soudu shromažďovat důkazy a další realie k zemi původu) této žádosti vyhovět, když – jak bude níže objasněno – vyhodnotil, že k naplnění požadavků vznesených NSS k otázce doplňování informací o zemi původu a to zejména konkrétně ve vztahu ke stěžovatelovu příběhu, jak NSS zmínil v části III., bodu [20] svého rozhodnutí, je především povolán správní orgán. Krajský soud by pochopitelně mohl provést důkazy informacemi (články) žalobcem navrhovanými. Stejně tak by si dle návodu NSS obstaral zprávu MZV o situaci v Gruzii za rok 2013, nicméně s přihlédnutím k zásadnímu nesouhlasu s dosud shromážděným množstvím informací v zásadě z jediného zdroje, jak NSS uvádí, by krajský soud stejně žalovaného kontaktoval a vyžadoval by jeho zcela nezbytnou součinnost. Je to právě žalovaný, který disponuje databází informací, který má aktuální zprávy o zemi původu a který rovněž může operativně v případě potřeby kontaktovat zastupitelský úřad té které země a ověřit aktuální situaci. Těmito možnostmi krajský soud nedisponuje, takže pokud by doplňoval dokazování ve smyslu požadavků NSS, tak by se nemohl vyhnout aktivnímu zapojení žalovaného, jak shora uvedeno. Navíc by hodnotil penzum nově získaných informací, posuzoval by jejich význam a dopad na situaci žalobcem přednesenou a byl by povinen přijmout konkrétní závěr. Fakticky by v tomto případě nahrazoval ve smyslu dokazování a následného posouzení důvodnosti žádosti činnost, která náleží do kompetence správního orgánu. Krajský soud je přesvědčen, že žalovaný s ohledem na své praktické zkušenosti v azylovém řízení nechápe postoj nadepsaného soudu jako postoj alibistický, kterým by se soud chtěl zbavit odpovědnosti za řádné doplnění dokazování a „přenést“ tuto povinnost na správní orgán. Odstranění a objasnění vad shledaných a vytýkaných NSS však zcela bez pochybností vyžaduje zásadnější doplnění dokazování způsobem v tomto rozhodnutí popsáním, které se dle přesvědčení soudu již vymyká rozsahu jeho přezkumné činnosti.

Krajský soud z důvodů v předchozím odstavci vysvětlených tak zvolil možnost zrušit rozhodnutí žalovaného pro vady řízení proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje rozsáhlé doplnění dokazování a vrátil mu věci k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) bez toho, aniž by sám takovéto důkazy shromažďoval. Takovýto postup nemůže být žalobci, byť požadoval nařízení jednání, k tíži, neboť krajský soud s ohledem na závazný pokyn NSS ve zrušujícím rozsudku tímto svým přístupem respektoval závěr o nezbytnosti doplnit dokazování. Pouze neshledal z důvodů již objasněných za rozumné, aby doplnění dokazování v rozsahu jistě nemalém, probíhalo přímo před nadepsaným soudem. Pokud totiž nedostal požadavkům na řádné dokazování ve smyslu vytýkaných nedostatků při zjišťování skutkového stavu věci ohledně situace v zemi původu žalobce krajský soud, který vyšel z informací shromážděných žalovaným, nemohl logicky své povinnosti dostát ani žalovaný. Na něm tedy bude, aby shromáždil dostatečné množství aktuálních, věrohodných, dohledatelných informací z různých informačních zdrojů tak, aby byly požadavky NSS naplněny. Bude přitom respektovat stanovisko NSS uvedené v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, kde se říká, že „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ S ohledem na přednes žalobce, resp. jím předložený příběh, se žalovaný pokusí obstarat informace cíleně se vztahující právě k individuálnímu případu žalobce a o oprávněnosti jeho žádosti s ohledem na skutečnosti jím přednesené a na pozadí shromážděných informací o zemi původu z vlastní iniciativy a rovněž s přihlédnutím k informacím, na které upozorňoval žalovaný, o důvodnosti jeho žádosti znovu rozhodne.

IV. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce náklady řízení nepožadoval a stejně tak ze spisu nevyplynulo, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Soudem ustanovený zástupce ve věci učinil celkem dva úkony právní služby, na které se váže paušální odměna, náhradu hotových výdajů. Přípis učiněný vůči krajskému soudu a datovaný dnem 2. 9. 2014 nepovažoval krajský soud za samostatný úkon ve věci, neboť zástupce žalobce toliko oznámil, že požaduje nařídit jednání. Konkrétně se tedy jednalo o a) převzetí a přípravu zastoupení v řízení o kasační stížnosti a b) sepis kasační stížnosti. Krajský soud proto ustanovenému advokátu přiznal odměnu toliko za dva úkony právní služby ve výši 6.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 6.800,- Kč. Jelikož je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, má podle druhé věty § 35 odst. 8 s.ř.s. nárok na náhradu této daně ve výši 21% z částky 6.800,-Kč, což činí 1.428,-Kč. Celkem tedy krajský soud přiznal ustanovenému zástupce odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 8.828,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátem uvedený.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. září 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně